

דף ו.

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"א

עין לעיל עין משפט א

דף ו:

עין משפט א

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"א

עין לעיל דף ה. עין משפט א

עין משפט ב

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח ה"ז

אינו חייב פרת על קדש שיש לו מתירין קעד שיאכל ממנו
 אחר שקרבו מתיריו. אבל אם אכל את הבשר קדם
 זריקת הדם אינו לוקה משום טמא שאכל את הקדש.
 זה הכלל כל שיש לו מתירין אין חייבין עליו משום פגול
 או משום נותר או משום טמא עד שיקרבו מתיריו
 פהלכתן. וכל שאין לו מתירין כיון שקדש בכלי חייבין
 עליו משום טמאה. אפלו נטמא הבשר קדם שיטמא
 האוכל הואיל וקרבו המתירין ואחר כן אכל חייב פרת.

ק. כסף משנה אינו חייב כרת וכו'. משנה בפ"ב דמעילה (דף י'). ומ"ש אבל אם אכל את
 הבשר קודם זריקת הדם אינו לוקה וכו'. בפרק כל הפסולים (דף ל"ג): פלוגתא דר"י ור"ל
 ופסק כר"י. ומ"ש זה הכלל כל שיש לו מתירים אין חייבין עליו וכו' עד חייבים עליו משום
 טומאה. משנה בפ"ב דמעילה (דף י'). ומ"ש אפי' נטמא הבשר קודם שיטמא האוכל וכו'.
 בפרק השוחט ומעלה (דף ק"ח) פלוגתא דר"י הגלילי ורבנן ופסק כרבנן. ומ"ש וכן אם אכל
 מבשר חטאות הנשרפות והוא טמא וכו'. משנה בפ"ב דמעילה (דף ט') פרים [הנשרפים]
 ושעירים הנשרפים מועלים בהם משהוקדשו וכו' הוזה דמן חייבין עליהן משום פגול נותר
 וטמא ומייתי לה בפ' כל הפסולים (דף ל"ה):

וְכֵן אִם אָכַל מִבֶּשֶׂר חֲטָאוֹת הַנְּשָׂרְפוֹת וְהוּא טָמֵא אַחַר
שֶׁנֶּזְרַק דָּמָם הֲרִי זֶה חֵיב כְּרֵת:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ג ה"ו

עין משפט ג

הַמְּפָרִישׁ חֲטָאוֹתוֹ וְאֶבְדָּה וְהִפְרִישׁ אַחֲרַת תְּחִתֶּיהָ וְאַחַר
כֵּן נִמְצְאוּ הָרֵאשׁוֹנָה וְהֲרִי שְׂתִיחָן עוֹמְדוֹת וְשָׁחַט שְׂתִיחָן
כְּאַחַת וְזָרַק דָּם אַחַת מֵהֶן. אֵין מוֹעֲלִין לֹא בְּבֶשֶׂר זֶה
שֶׁנֶּזְרַק דָּמָה וְלֹא בְּבֶשֶׂר חֲבֵרְתָּהּ. וְאַף עַל פִּי שֶׁאֵינוֹ רְאוּי
לְאַכִּילָהּ הוֹאִיל וְאִם רָצָה מְזַה זֶרֶק וְאִם רָצָה מְזַה זֶרֶק.
אָבַל אִם שָׁחַט זֶה אַחַר זֶה אֵין דָּמָה מוֹעִיל לְבֶשֶׂר חֲבֵרְתָּהּ
וְאִפְלוּ לְאַחַר זְרִיקָה שְׂהָרִי לֹא הִיתָה לָּהּ שְׂעָה הָרְאוּיָה
לְהִתִּיר בְּשָׂרָה:

הרמב"ם הל' מעילה פ"ב ה"א

עין משפט ד

קְדָשִׁים קָלִים אֵין מוֹעֲלִין בָּהֶן שְׂעָד שֶׁיִּזְרַק הַדָּם. נֶזְרַק
הַדָּם מוֹעֲלִין בְּאִימורֵיהֶן עַד שֶׁיִּצְאוּ לְבֵית הַדְּשָׁן שְׂהָרִי

ר. כסף משנה המפריש חטאתו ואבדה והפריש אחרת תחתיה וכו'. בסוף פ"ק דמעילה (דף ז')
ופירש"י אלא ששחט שניהם בבת אחת כגון ששחטום שני כהנים כאחד דכחד גופא
דמי דלא קדמה שחיטה של אחת לשל חבירתה אבל בזה אחר זה לא וכו' משום דבשעה
ששחט הראשונה מיד נעשית השנייה מותר חטאת:

ש. כסף משנה קדשים קלים אין מועלים בהם וכו'. משנה בפרק קמא דמעילה (דף ו'). ומה
שכתב ואין מועלין בדבר הנאכל. נתבאר בפרק שקודם זה. ומה שכתב אפילו העלה
אימורים שלהם למזבח קודם זריקה אין מועלין בהם עד שיזרוק הדם. פרק המזבח מקדש (דף
פ"ה:): הוציא אימוריהם לחוץ וכו'. משנה בפירקא קמא דמעילה אימורי קדשים קלים שיצאו
לפני זריקת דמים ר"א אומר אין מועלין בהם וכו' רבי עקיבא אומר מועלין בהם ואמרינן
בגמ' דר"ע סבר אפי' זריקה שלא כתקנה מייתי לידי מעילה וידוע דהלכה כר"ע. ומ"ש

הֵן לְאֲשִׁים וְאִין מוֹעֲלִין בְּדָבָר הַנֶּאֱכָל כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוּ.
אֶפְלוּ הֶעֱלָה הָאִימורִין שְׁלֵהֶן לְמִזְבֵּחַ קֹדֶם זְרִיקָה אִין
מוֹעֲלִין בָּהֶן עַד שִׁזְרַק הַדָּם. הוֹצִיא אִימורֵיהֶן לַחוּץ קֹדֶם
זְרִיקָה אִין מוֹעֲלִין בָּהֶן עַד שִׁזְרַק הַדָּם. נִזְרַק הַדָּם אַף
עַל פִּי שְׁעָדִין הֵן בַּחוּץ וְלֹא הֶחֱזִירָן מוֹעֲלִין בָּהֶן.
שֶׁהִזְרִיקָה מוֹעֲלֵת לַיּוֹצֵא בֵּין לְהַקֵּל בֵּין לְהַחֲמִיר:

עין משפט ה' הרמב"ם הל' פפולי המוקדשין פ"א הל"ג

וְכֵן אִימורֵי קֹדָשִׁים קָלִים שֶׁשִּׁצְאוּ לְפָנֵי זְרִיקַת דָּמִים
וְנִזְרַק הַדָּם וְהֵם בַּחוּץ לֹא נִפְסַל הַזֶּבַח. וְאִם הֶחֱזִירָן
מִקְטִירִין אוֹתָן. וְאֵף עַל פִּי שֶׁלֹּא הֶחֱזִירָן חִיבִין עֲלֵיהֶן
מִשּׁוֹם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא:

שהזריקה מועלת ליוצא בין להקל בין להחמיר היינו לומר דאימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים כשיזרק הדם מועלים בהם ובשר קדשי קדשים שיצא לפני זריקת דמים כשיזרק הדם אין מועלין בו וכדתנן בפ"ק דמעילה אליבא דר"ע:

ת. כסף משנה וכן אימורי קדשים קלים כו'. בפרק כל התדיר (דף צ') מייתי הא דתנן בפרק קמא דמעילה אימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים ר"א אומר אין מועלין בהם ואין חייבין עליהם משום פגול נותר וטמא ר"ע אומר מועלין בהם וחייבים עליהם משום פגול נותר וטמא ואסיק רב פפא בדהדר עיילינהו כולי עלמא לא פליגי והכא בדאיתנהו אבראי פליגי. ואע"ג דלכאורה משמע דרב פפא בדרך דחייה אמרה מכל מקום מדאקשינן והא רב פפא הוא דאמר בדאיתנהו אבראי כולי עלמא לא פליגי וכו' ושני ה"מ גבי שתי הלחם וכו' משמע דבקושטא דמילתא אמרה: וכתב הראב"ד ואם החזירן מקטירין אותם א"א [זה] אינו מחוור עכ"ל. טעמו דס"ל דאע"ג דמועלים בהם וחייבין עליהם משום פגול וכו' כיון שיצאו לחוץ נפסלו מלהקטירן. ורבינו סובר שמאחר שמועלין בהם וחייבין עליהם משום פגול וכו' לא נפסל הזבח: